

Téma 37 – Duchovní zápas – Mojžíš bojuje – síla přimluvy

Tu přitáhl Amálek, aby v Refídimu bojoval s Izraelem. Mojžíš rozkázal Jozuovi: „Vyber nám muže a vyjdi do boje proti Amálekovi. Já se zítra postavím na vrchol pahorku s Hospodinovou holí v ruce.“ Jozue učinil, jak mu Mojžíš rozkázal, a dal se s Amálekem do boje. Mojžíš, Áron a Chúr vystoupili na vrchol pahorku. Dokud Mojžíš držel ruku nahoře, vítězil Izrael, když ruku spustil, vítězil Amálek. Když Mojžíšovi umdlévaly ruce, vzali kámen a podložili jej pod Mojžíše, aby se na něj posadil. Áron a Chúr, každý z jedné strany, mu podpírali ruce, takže vytrval s rukama nahoře až do západu slunce. I porazil Jozue Amáleka a jeho lid ostřím meče.

Ex 17,8-13

Už nikdy o tobě neřeknou: „Opuštěná“. A nikdy o tvé zemi neřeknou: „Zpustošená“. Budou tě nazývat: „Oblíbená“ a tvou zemi: „Vdaná“, protože si tě Hospodin oblíbil a tvá země se vdala. Jako se mladík žení s pannou, tak se tví synové ožení s tebou. A jako se ženich veselí z nevěsty, tak se tvůj Bůh bude veselit z tebe. Na tvých hradbách, Jeruzaléme, jsem ustanovil strážce; po celý den a po celou noc ať nikdy nejsou zticha. Vy, kteří připomínáte Hospodina, nedopřávejte si klidu!

Iz 62,4-6

Když se po několika dnech vrátil do Kafarnaum, proslechlo se, že je doma. Sešlo se tolik lidí, že už ani přede dveřmi nebylo k hnutí. A mluvil k nim. Tu k němu přišli s ochrnutým; čtyři ho nesli. Protože se pro zástup nemohli k němu dostat, odkryli střechu tam, kde byl Ježíš, prorazili otvor a spustili dolů nosítka, na kterých ochrnutý ležel. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Synu, odpouštěj se ti hříchy.“

Mk 2,1-5

Přímluvná modlitba není úplně totéž co prosebná modlitba. Prosit mohou jak za druhé, tak i jen za sebe a za své potřeby. Prosit za sebe není nic špatného, Písmo nás často vybízí, abychom se obraceli na Boha s dětskou důvěrou ve všech svých potřebách. Na rozdíl od prosby je ale přímluva zaměřena především na druhé a jejich potřeby. Přímluvná modlitba vytryskne naprosto spontánně, když se v člověku setkají víra v Boha a láska k bližnímu: víra v Boha, protože přímluvou vyznáváme, že Bůh může a chce vykonat pro druhého dobro neskonale větší, než jakého je schopen člověk. A láska k bližnímu, protože nebýt lhostejný k nouzi druhého a chtít pro druhé dobro je projevem lásky. (...) Jak se tedy za potřebné modlit? V podstatě jakkoli, jak umíme. Síla přímluvy nespočívá ve speciálních formulkách nebo postupech, ani v ní nejde o žádné duchovní údernictví. Bůh může udělat divy i na základě krátké střelné modlitby. Pro účinnost modlitby je nejdůležitější postoj dětské důvěry a láska, s níž se člověk modlí. (...) Skrze přímluvnou modlitbu se v neviditelné sféře odehrává duchovní boj, jehož ovoce se časem projeví viditelným způsobem.

K. Lachmanová, Síla přímluvné modlitby, KNA